

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa B. S.
przeciwko [...] P. [...] Sp. z o.o. w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt VII Pa [...], VII Pz [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona pozwana ([...] P. [...] Sp. z o.o. z siedzibą w W., następca prawny [...] P. Sp. z o.o. Oddział w W.), wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 lutego 2014 r., zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt. 1 oddalenia apelacji oraz pkt. 3 zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym i zażaleniowym. Zarzucono naruszenie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 zd. 2 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy nieważności postępowania, jaka miała miejsce przed Sądem Rejonowym na skutek wydania orzeczenia z dnia 10 czerwca

2013 r. nie w stosunku do pracodawcy poprzednio zatrudniającego powoda, to jest [...] P. Sp. z o.o. Oddział w W., ale wydania tego orzeczenia w stosunku do innego podmiotu - [...] P. Sp. z o.o. z siedzibą w K., który nie był pracodawcą powoda, ani też nie był stroną postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy; art. 378 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie rozpoznania wszystkich zarzutów zgłoszonych w apelacji, a ponadto naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że dla rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. konieczne jest wykazanie, że zachowanie pracownika cechowała wina umyślna w zamiarze bezpośrednim oraz konieczne jest odniesienie osobistych korzyści przez pracownika, a dodatkowo przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez uznanie, że działania powoda, które sąd ustalił jako nieprawidłowe i stanowiące ciężkie naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, a polegające na organizowaniu wyjazdu integracyjnego o wartości ponad 117.000 zł netto bez zgody pracodawcy, wydaniu polecenia innemu pracownikowi co do celowego podziału tego zamówienia w systemie A. na kilka mniejszych oraz przypisaniu jego kosztów do budżetów projektów inwestycyjnych nie uzasadniały rozwiązania umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano nieważność postępowania, która miała miejsce przed Sądem Rejonowym na skutek wydania orzeczenia przeciwko stronie niebiorącej udziału w procesie oraz oczywistą zasadność skargi w zakresie naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli okoliczności te nie zachodzą Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.,

uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do twierdzenia skarżącego o nieważności postępowania, jaka miała miejsce przed Sądem I instancji, analiza akt sprawy nie uzasadnia tego twierdzenia. Sąd Rejonowy w W. w wyroku z dnia 10 czerwca 2013 r. jako stronę pozwaną wskazał [...] P. Sp. z o.o. z siedzibą w K., co ostatecznie sprostował postanowieniem z dnia 10 grudnia 2013 r. w ten sposób, że w komparycji i sentencji wyroku w miejsce firmy strony pozwanej w brzmieniu „[...] P. Sp. z o.o. z siedzibą w K.” wpisano tę firmę w prawidłowym brzmieniu „[...] P. Sp. z o.o. Oddział w W.”. Uwzględniając następujące okoliczności: 1) powództwo zostało wniesione przeciwko [...] P. Sp. z o.o. Oddział w W., 2) akta osobowe powoda, w tym treść umowy o pracę, wskazywały jednoznacznie, że stroną stosunku pracy był [...] P. Sp. z o.o. Oddział w W., 3) żadna ze stron w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym nie kwestionowała faktu, że pracodawcą powoda był [...] P. sp. z o.o. Oddział w W., a nie [...] P. Sp. z o.o. z siedzibą w K., 4) czynności procesowe w toku całego postępowania przed Sądem Rejonowym w charakterze pozwanego podejmował [...] P. Sp. z o.o. Oddział w W., podmiot ten był właściwie zawiadamiany oraz prawidłowo reprezentowany w toku postępowania oraz wskazany we wszystkich protokołach z rozprawy, należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 10 czerwca 2013 r. błędnie oznaczył stronę pozwaną i błąd ten mógł zostać sprostowany w trybie art. 350 § 1 k.p.c. W tym miejscu warto przywołać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 3 września 2010 r., I PK 67/10, LEX nr 653655, zgodnie z którym zmiana oznaczenia strony na podstawie art. 350 k.p.c. jest możliwa wtedy, gdy w sentencji orzeczenia sąd oznaczył stronę niezgodnie z zebrany w sprawie materiałem (tak również postanowienie SN z dnia 15 maja 2009 r., II CSK 681/08, LEX nr 519307). Mając na względzie powyższe, twierdzenie skarżącego, że na etapie wydania wyroku przez Sąd Rejonowy doszło do podmiotowego przekształcenia po stronie pozwanej jest nieuzasadnione. W konsekwencji trudno również podzielić stanowisko skarżącego, że wystąpiła nieważność postępowania polegająca na pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.), uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania.

Przechodząc do drugiej ze wskazanych w skardze kasacyjnej podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, tj. oczywistej jej zasadności, należy zwrócić uwagę, że wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej sprowadza się do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Oczywista zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. odnosi się nie tylko do „oczywistości” zarzuconych uchybień, ale także do związanej z tym zasadności wniosków skargi kasacyjnej. Nie spełnia tych warunków skarga kasacyjna, która pomimo zasadności niektórych z jej zarzutów podlegałaby oddaleniu na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. wobec zgodności zaskarżonego wyroku z prawem.

W tej sprawie nie zostało wykazana oczywista zasadność skargi kasacyjnej uzasadniająca przyjęcie jej do rozpoznania. Odnosząc się do związania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z zarzutem naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. polegającym na nierozpatrzeniu przez Sąd Okręgowy wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji, w tym zarzutu naruszenia art. 8 k.p., należy podkreślić, że z obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji (por. postanowienie SN z dnia 16 marca 2012 r., IV CSK 373/11, LEX nr 1169841, wyrok SN z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13, LEX nr 1545029). Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. wyrok SN z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13 oraz powołane tam orzeczenia). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wskazanym powyżej wymogom. Twierdzenie skarżącego dotyczące nierozważania przez Sąd Okręgowy wszystkich zarzutów i wniosków apelacji stanowi natomiast polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną zebranego materiału dowodowego oraz zmierza do obejścia zakazu ustanowionego w art. 398³ § 3 k.p.c. Ponadto, trudno dopatrzeć się wpływu zarzucanego naruszenia na wynik sprawy.

Analogiczna ocena dotyczy twierdzenia skarżącego o oczywistości skargi kasacyjnej ze względu na naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego, sformułowane przezeń wnioski oraz przyjętą argumentację, podkreślając, że *„wprawdzie powód dopuścił się wielu uchybień przez co naruszył ciążące na nim obowiązki pracownicze, jednak nie miały one charakteru ciężkiego oraz nie były przez niego zawinione, co wyłączało możliwość rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym”* (s. 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Wskazując jednocześnie, że *„strona pozwana zastosowała jednak zwolnienie dyscyplinarne, które uzasadnione jest w przypadku rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych w sytuacji, gdy działanie pracownika jest celowe, świadome i umyślne lub co najmniej rażąco niedbałe”* (s. 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Uwzględniając powyższe, nie zachodzi oczywista zasadność skargi ze względu na naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 52 § 1 pkt 1 k.p., w rozumieniu w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.